

ците си. Православните. А на униатския скроихме друго чудо. Та да си дойдем на думата, Николайчо...

Отново Петко Славейков отправи изпитателен поглед към младежа.

- Как смяташ ти да издигнеш народа си, потънал в невежество и неволя? Там! Само посред него! Ела с мене в Трявна! Там ще се запознаеш с най-добрите ни зографи... Там ще си намериш работа... Имаме чудесни люде, които ще те приемат като роден син! Ти ще изпишеш иконостасите на новите български черкви... Хаджи Ангел Севлиевецът написа пък нашите черковни песни да се пеят по ноти, с наши славянски думи! В Севлиево аз държах проповеди в черквата... Там ходи народът. Това е за него театър, музей, опера... Там, чрез изкуството, ще се издигне и просвети... Младежите не пеят вече турски маками, а всички знаят моите песни... Утре си заминавам за Трявна, през Цариград... Ще те чакам!

На другия ден, когато почна да прибира куфара и папките с рисунките си, Николай дълго преглежда и избира какво да вземе, какво да отхвърли. Много проекти останаха само като дребни скици в бележника му. Ала няколко скъпи реликви никога не го напускаха. Черновката на един чертеж, който представляваше звезда с 32 лъча: сочещи четирите главни насоки на света: изток, запад, север и юг. И едно листче, на което пак бащината ръка беше отбелязала най-важните събития в семейния му живот, стоеше: „1835, 9 декември. На 1 сахата на вечерта срещу вторник роди ми се Николай, а на 15 тогоче месеца крести го Пауница балдъза ми.“ Една скица, която скришом беше направил на Д-р Берон в Крайова, когато бе работил над неговия Атлас. Скришом - защото именитият учен не обичаше да го фотографирват или рисуват. От тази скица по-късните поколения щяха да познават лика на Берон.